

„Заедно на слънчевия остров“

София Каспари

През първия ден на ваканцията Алекс се събуди рано и за изненада на майка си влезе в кухнята малко след седем и половина. Сандра вече си беше направила кафе и даже бе купила топли хлебчета, но дъщеря ѝ не ги удостои с поглед. От известно време не закусваше, или поне не с майка си.

– Какво ти става? Мислех си, че през ваканцията тийнейджърите спят поне до обед – опита да се пошегува Сандра, но не успя да разведри обстановката. Напоследък всеки разговор с Алекс беше като разходка из минно поле.

– Не ме ли искаш тук? Тогава ще си ида в стаята! – изръмжа момичето, направи си чаша черно кафе и се стовари тежко на стола.

Носеше дълга черна тениска и преголеми розови пантофи от изкуствена кожа с дълги странни нокти, които шляпаха – шляп,

шляп, шляп – по паркета.

Сандра въздъхна дълбоко.

– Нищо лошо не исках да кажа. Искаш ли чаша вода с лимон?

– Каква е тая гадост? Гладна съм!

Сандра усети как в гърдите ѝ се надигна гняв, но се постара да го преглътне. Напоследък Алекс беше непредвидима. Непрекъснато избухваше и всеки ден си променяше предпочитанията. Пубертет, каза си обезкуражено Сандра – времето, когато тийнейджъри и родители не се понасят. Остави чашата в шкафа и тресна вратата. И тя самата невиннаги съумяваше да се овладее.

– През последните седмици всеки ден пиеше от „тая гадост“.

Браво, Сандра, дръж се като възрастна!

Алекс гледаше мрачно в празното пространство.

– Може би, но нямаше никаква полза...

Сандра преглътна забележката, че водата с лимон се е оказала безполезна, защото Алекс всеки ден се тъпче с невероятни количества чипс. Дъщеря ѝ посегна към „Бригите“ и се зачете в някаква статия, докато отпиваше на малки глътки черно кафе и се мръщеше отвратено. Съвсем ясно ѝ личеше, че не понася кафе без мляко, но готините момичета от класа ѝ твърдяха, че го пиели само черно. Сандра извади пресните хлебчета от плика, донесе мед, мармалад и масло, сложи и чинии. Алекс грабна едно хлебче и го намаза дебело с мармалад от боровинки. Докато ядеше, си омаза устата и пръстите и отново заприлича на дете. Сандра също си намаза едно хлебче. Закуската мина в мълчание.

– Какво смяташ да правиш през ваканцията? – попита учтиво Сандра.

– Отде да знам – изръмжа Алекс с пълна уста и посегна към второ хлебче.

Сандра пийна малко кафе с мляко.

– Ще отидеш ли при баща ти? Говорихте ли вече по темата? – продължи с въпросите майката.

– Нямам представа, нали ти казах! – Алекс я погледна обвинително. – Той сигурно предпочита да се гушка с оная...

– Попитай го все пак.

– Да, може да го попитам.

– Ако искаш, ще отидем на излет – предложи Сандра.

Алекс я погледна изненадано.

– Вече не съм бебе, мамо.

– Увеселителен парк? Приключения в планината? Винаги си ги харесвала.

– Да не искаш да ме качиш на въртележката? – Алекс направи гримаса, стана и се запъти към вратата. – Лу е още тук. Ще си прекарвам дните с нея, преди да замине със старите.

– Алекс!

– Добре, добре, с родителите си.

Сандра кимна. Лу и Алекс се бяха запознали в началото на осми клас и оттогава бяха неразделни. Майката все още не беше сигурна дали Лу е подходяща приятелка за дъщеря ѝ, но не намираше разумни доводи против. Лу си боядисваше косата зелена и често разправяше как след десети клас щяла да напусне училище. На кого му трябва да се мъчи до дванайсети клас? Сандра никога не си беше помисляла, че Алекс ще откаже да вземе матура. Беше добра ученичка, въпреки че не се напрягаше много.

Последната година обаче натрупа доста отсъствия и започна да обяснява как щяла да работи в студио за татуировки. Как да реагира като отговорен родител?

Алекс се спря на вратата и съобщи с известно колебание:

– Ще си взема набързо душ и...

– Не забравяй да оправиш дневната!

Момичето изскочи в коридора. Сандра чу как вратата на банята се отвори и затвори с характерното скърцане. Скоро след това жилището се огласи от шум на вода.

Втора глава

В събота сутринта пощата пристигна рано. Пощальонът имаше право да приключи до обед, защото се очакваше денят да е много горещ. Сандра разчисти масата, взе си душ и известно време слуша парчетата на „Нирвана“, които се носеха откъм стаята на дъщеря ѝ. Точно когато отвори прозореца на кухнята, чу характерния шум от пускането на писма в пощенската кутия.

Излезе в коридора и вдигна коженото яке, което Алекс бе успяла да измоли през пролетта, но вчера явно беше забравила къде се намира гардеробът. Кратък поглед към дневната ѝ показва същия хаос от четвъртък вечерта, когато спонтанно се появиха няколко приятелки на Алекс и прогониха старата ѝ майка в кабинета. Бяха се разбрали стаята да бъде почиствена още в петък сутринта, но Алекс не си помръдна пръста. Даже стереоуредбата светеше. Сандра въздъхна,

събра набързо пръснатите по пода възглавници и одеяла, изключи уредбата, вдигна опаковките от чипс, напъха ги в препълнената кофа за отпадъци и тръгна надолу.

В пощенската кутия имаше само едно писмо. Почеркът върху плика ѝ се стори познат, но в първия момент не се сети откъде. Върна се в кухнята, където по това време на деня беше приятно слънчево, направи си още едно кафе и седна до масата. Вдъхна дълбоко любимия си аромат – винаги е обичала кафе, освен когато беше бременна с Алекс. През откренатата врата на кухнята проникваха глухи басове – дъщеря ѝ пак беше надула музиката. Сандра обърна кремовия плик, но не откри адрес на подателя, а само две красиво преплетени букви: ДМ.

ДМ? Тя извади от чекмеджето малък нож и предпазливо разреза плика. Извади поканата от картон – не купена, а саморъчно направена и много изискана.

ДМ. Даниела Модич. Дани. Естествено! Само Дани изпращаше такива неща. Какво бе намислила, след толкова години? Защо точно сега? Откога не се бяха виждали?

Сандра не помръдваше. Сякаш отново беше с двацет и пет години по-млада и светът се отваряше пред нея и я примамваше. Откъм коридора долетяха шумове. Тя пхна поканата в плика малко преди Алекс да провре глава в кухнята.

– Отивам при Лу.

– Не се бави много. И не забравяй за дневната – чу се да казва Сандра, макар че всъщност имаше намерение да пожелае на дъщеря си приятно прекарване... или нещо подобно.

Алекс изкриви уста.

– Разбрахме се да вечеряме заедно. Ще ти направя пица. Любимото ти ядене.

Дъщеря ѝ поклати глава.

– Знаеш ли, имам намерение това лято да ходя на басейн и не ми се щеще да викат екипите на „Грийнпийс“.

Сандра изобщо не разбра какво има предвид дъщеря ѝ.

– Не си ли ги чувала как викат „Избутайте кита обратно във водата“?

Сандра се засмя, Алекс също благоволи да се усмихне. Дано си е възвърнала чувството за хумор, макар да беше много съмнително.

– Който няма фигура за бикини, да се къпе гол – опита да се пошегува майка ѝ.

– Много смешно – нацупи се Алекс. – Е, хайде чао – промърмори след малко и изчезна.

Сандра изчака, докато стъпките ѝ заглъхнаха, взе плика и се запъти към кабинета си. Незнайно по каква причина предстоящото четене на поканата я изнерви. Случило ли се е нещо? Защо Дани ѝ пише след толкова години? Защо всъщност бяха престанали да се виждат и чуват? Нали бяха най-добри приятелки! Стига толкова. Решително извади поканата от плика и я отвори.

Двацет и пет години от матурата!

Сериозна причина да празнуваме!

Сандра се замисли. Наистина ли иска да празнува? В момента в живота ѝ нямаше поводи за празник. По този повод си позволявам спонтанно да ви покана на остров Лошин – едно от най-

слънчевите места в Европа. Ще бъде прекрасно да се срещнем отново и да си спомним старите времена, нали?

Наистина ли ще е прекрасно? Сандра погледна през прозореца. Докато отваряше плика, се чувстваше щастлива, но сега? Да се срещне с приятелите от училище – това означаваше само да осъзнае още по-ясно как се бе провалила в живота. Не беше ли по-добре да признае, че онези стари времена са безвъзвратно отминали? Най-важното обаче беше друго: искаше ли да види отново Нилс и да си спомни всички илюзорни представи, с които беше живяла някога? Нужно ли беше да се изправи лице в лице с разбитите си мечти?